

FERDO JUVANEC:

Oba junaka.

Besede Josipa Stritarja.

Glasbeni prizorček.

(Soba. — Oče popravlja naramni koš ali kaj podobnega, ko plane sinček ves preplašen skozi vrata.)

Zmerno. Oče:

mf „Ka - ko si

mf

Sin (preplašen):

f spe-han, bled in plah! Kaj ti je, Ton-če?“ *tf* „O - če, strah, o - če,

p *f*

Oče:

strah!“ „Kje pa si bil, o - trok, go - vo - ri!“

a tempo

acceler. *p*

Sin (sopihajoče):

„Tam, ve - ste, v Hu-dem bre-gu go - ri. Rde - če ja - go - de sem

vedno

bral, kar se pri - ka - že mi ži - val

hitrejš *f* *ff* *riten.*

rja - va zgo - raj, spo-daj be - la, pa ka - kor

a tempo *mf*

Oče:

Sin:

člo-vek je se - de - la.“ „U - še - sa dol - ga?“ „Da, ta-

Oče: Sin:

kó!“ „O - či de - be - le?“ „Pa ka - ko! Jaz gledam; kar po-ki-ma

Oče: Sin:

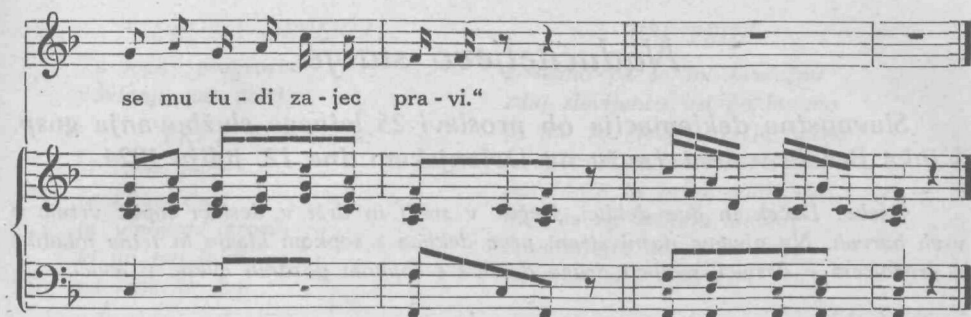
z gla-vo, pa sko - či.“ „Nad te?“ „Ne, v go-

Oče: Sin:

šča-vo!“ „O - ba ju - naka, hajd na - zaj!“ „Jaz pra-vim, medved bil je,

Oče:

kaj?“ „Da, dol - go - u - hi in r - - ja - vi, ki

V tihi noči . . .

*V tihi noči, v sveti noči
angelci veseli
tja na zvezde, zlate zvezde
tiho so zleteli . . .*

*»Lučke božje, svetle lučke,
pojdite zdaj z nami,
radi bi na črno zemljo,
a ne znamo sami . . .«*

*Pa so zvezdice za lučke
angelci si vzeli,
da so skozi noč in temo
k nam na svet zleteli . . .*

*Na drevescu tam zdaj zlate
zvezdice gorijo,
angelci pa zlato srečo
v srčeca delijo.*

Anica.

